

November nieuwsbrief

Nieuwsbrief november 2011
Tuma Viela

Ik voel van achteren een paar handen op mijn schouders en meteen wordt de rugtas langs mijn armen naar beneden geschoven en me afgenomen... Ik draai me verbaasd om... en kijk in de lachende ogen van Haruna... De Ghanese hoffelijkheid is hem niet vreemd! "Goodmorning!" wenst hij me ietwat verlegen toe en als hij mijn tas keurig in de werkplaats heeft gezet blijft hij me even vragend aankijken. Ik geef hem 50 pesewa's waar hij, op zijn korte benen, onmiddellijk rijst, gemengd met spaghetti, bonen en een scherp peperprutje voor gaat kopen. Hij gaat op een krukje zitten, eet alles tot de laatste rijstkorrel op en ondertussen levert hij hier en daar vrolijk commentaar op het ochtendgebeuren als de medewerkers de werkplaats in orde maken voor een nieuwe werkdag...

Haruna is onze nieuwste medewerker en ongeveer 30 jaar oud. Hij heeft het Syndroom van Down en kwam al een poos regelmatig even langs bij de werkplaats op zijn dagelijkse ronde zwerven door town. Elke keer als hij kwam maakten we een praatje, vroeg ik hem even me even te helpen, gaf hem een boel positieve aandacht en complimenten maar druk als hij volgens hem altijd was, verdween hij alweer snel met de belofte de volgende morgen terug te komen wat hij nooit deed... Op een dag bleef hij ineens lang plakken en het knippen ging hem geweldig af. Hij had er zichtbaar plezier in! Ik vroeg weer of hij wilde komen werken, vertelde hem dat we het zo druk hadden en zijn hulp geweldig goed zouden kunnen gebruiken! En deze keer zei hij "Okay!!!..." Eerst wilde hij niet dat we toestemming zouden gaan vragen bij zijn moeder, hij kon dat allemaal zelf wel beslissen volgens hem, maar na een beetje overredingskracht en logische argumenten mochten we dan toch gaan... Zijn oude moeder was zielsgelukkig, maakte zich al heel lang zorgen over hem maar kon hem nergens toe overhalen en moest hem elke morgen maar weer laten gaan met de vraag wanneer ze hem weer terug zou zien... Een broer vertelde dat Haruna allerlei begrafenissen afstruinde om daar te bedelen en gratis mee te eten... Werd daar vaak dronken gevoerd door de muzikanten en dan midden in de nacht of 's morgens vroeg lam in de compound van zijn familie gedumpt waar hij zijn roes kon uitslapen... Dwars en lekker eigenwijs als deze mensen soms kunnen zijn wilde hij verder niets maar het lijkt erop dat er nu toch iets veranderen gaat in zijn leven... Hij heeft werk! Wat een prachtig type, wát een mooi mens! We geven hem twee keer per dag geld voor eten. 's Morgens en tussen de middag, -ontbijt alleen als hij op tijd is en na een paar keer zich 'vergist' te hebben is hij nu ook altijd ruim op tijd aanwezig- en daarnaast krijgt hij 1 Gh.c als vergoeding voor hemzelf om naar eigen inzicht te besteden... (hij houdt van de mintachtige snuiftabak en kauwt graag op kolanoten, wat een echt Afrikaanse traditie is...) Ook geven we elke zaterdag 5 Gh.c, namens hem aan zijn oude moeder, zoals een zoon of dochter hier zijn ouders helpt.... Het is geweldig om te zien hoe hij het doet! Hij is heel slim en erg sociaal... Hij werkt de hele dag, onderbreekt het alleen door te gaan bidden in de moskee en ziet de verschillende werkzaamheden die hij moet doen uit zich zelf en kan het heel erg goed aan. Hij heeft humor en brengt veel vrolijkheid bij iedereen en bovendien

ontlast hij mij van een boel hand en span diensten, vandaar dat ik nu lekker op mijn gemak deze nieuwsbrief kan zitten typen in onze prachtige shop! We hopen dat hij het volhoudt! 't Zou zo ontzettend leuk zijn!

We hebben ruim drie weken extra hulp in moeten schakelen om onze steeds groter wordende voorraad ijszakjes aan elkaar te naaien waar we zelf door drukte niet aan toe kwamen... Een oude man, kleermaker van beroep, die weinig werk meer aan durfde te nemen omdat hij ernstig ziek is, heeft het werk thuis gedaan op tijden dat hij het aankon, rust nam wanneer hij er aan toe was en op afgesproken tijd naar het ziekenhuis kon gaan. Hij was erg tevreden met deze mogelijkheid en kon voor een poosje zijn ziekenhuiskosten ervan betalen! En wij waren ook blij, want de felgekleurde ijszakjes schooltassen zijn erg populair bij de kinderen en nu kunnen we weer voor een poosje meteen op aanvraag leveren!

Er zijn wederom filmopnames gemaakt van de werkplaats. Het nationale tv-station VASAT 1 had veel belangstelling voor het project en maakte een uitgebreide documentaire. Binnenkort zullen we via de buis weer veel grote en kleine mensen bereiken en hun kennis laten maken met wat we doen en waar de werkplaats voor staat... Momenteel is het gelukkig wat rustiger en hebben we kans om onze orders in een beetje normaal tempo te verwerken na maanden onder grote druk gestaan te hebben maar we maken onze borst alvast nat voor de grote toeloop die op stapel staat als de uitzending op de landelijke tv te zien zal zijn geweest...

Verder kregen we via via te horen dat Tamale is uitgeroepen tot de mooiste stad van Ghana 2011... (Minst vervuilde stad klinkt in mijn oren reëler -maar toegegeven, minder positief- want als je om je heen kijkt weet je nog steeds niet wat je ziet en bedenk dan maar eens hoe het in de andere steden gesteld moet zijn...) Desalniettemin, bij de bekendmaking hiervan werd de werkplaats Tuma Viela ook genoemd en geroemd en daar zijn we natuurlijk bijzonder trots op! Dat we ons steentje, of liever gezegd ons zakje hebben bijgedragen! We wachten nog op een officiële verklaring, want er werd zelfs gesproken dat we een beloning zouden krijgen... We houden jullie op de hoogte!

Drie van de vijf knippers, wassers en vouwers zijn nu al perfect op de naaimachine. Ze hebben er groot plezier in en het werk is voor hen een stuk veelzijdiger geworden! De andere twee zijn nog in training, maar zullen ook binnenkort mee rouleren en een werkdag beleven die gevarieerd is en veel boeiender! Dat we allemaal meer allround zijn heeft veel voordelen. We hoeven eigenlijk geen invallers meer aan te trekken en lossen de tekorten zelf op! Bijvoorbeeld toen onze Ayisha een week naar Accra moest om te strijden om de Ghanese kampioenschappen rolstoel-race. Ze kon ongestoord weggaan -Asana en Humu verruilden om de beurt hun was- en vouwwerk met Ayisha'a taak achter de naaimachine- en wie weet droeg de rust van het weten dat alles gewoon doorgaat zonder haar er mede toe bij dat ze eindigde als een van de besten! Ze mag nu waarschijnlijk zelfs meedoen aan internationale wedstrijden! Fantastisch voor Ayisha en als zij hiervoor af en toe een weekje ertussen uit moet, dan neemt iemand van het team zolang haar werkzaamheden over... Geen probleem!

Op zaterdagmorgen is er nog een jonge leerlinge die enthousiast achter een

naaimachine gaat zitten en probeert de basistechniek van het naaien onder de knie te krijgen. Het is de 14 jarige Lizzy, m'n dochter die samen met haar broer Faruk deze morgen in de week meehelpen in de werkplaats, wat dus eigenlijk hun zaterdagbaantje is geworden... Lizzy vindt het ook geweldig om de namen in het grote boek te schrijven en oogst hier veel bewondering mee van de kinderen die een product uit de winkel komen ophalen! Ze zit namelijk in een rolstoel en is net als Faruk doof en dan krijg je al snel het stempel opgedrukt dat je niet zoveel kunt... Maar als de kinderen mij hun naam noemen dan 'vingerspel' ik dat voor haar en feilloos schrijft ze hun naam. Noteert "schoolbag", of wat dan ook als ze mij dat desbetreffende gebaar ziet maken en vult op mijn aanwijzingen het aantal zakjes in dat ingeleverd is... Onze secretaresse! Faruk duelleert een beetje met Haruna, want beiden willen ze graag knippen, maar Faruk is ook reuze handig in de zakjes vouwen en sorteren wat voor Haruna weer wat lastiger wordt en bovendien, als Lizzy zich zelfstandig kan redden op de naaimachine, dan wil Faruk ook dolgraag erachter kruipen en krijgt ook hij de kans om jong een vak te leren, wat hier de gewoonste zaak van de wereld is! Vorige week hadden ze vakantie en hielpen ze vaker mee waarmee ze tot hun grote plezier elk een nieuwe schooltas verdienden!

En daar staat ze opeens weer voor me... het meisje van weleer... Ze staat op de openingspagina van onze website en in onze folder met de doos waterzakjes op haar hoofd, geflankeerd door haar vriendinnetjes van school in die fleurige schooluniformen. Dit keer heeft ze de zakjes gestouwd in een emmer die ze met gestrekte armen maar net kan omvatten... Ik herken het kind meteen maar laat toch voor de zekerheid haar even de folder zien en ze slaakt een kreet van verrukking als ze zichzelf daarop herkent. Ik heb het even nagekeken en op 19 februari 2010 leverde ze voor de eerste keer haar zakjes in voor een schooltas en vandaag, bijna twee jaar later staat ze weer voor onze neus. Haar eerste tas is versleten en samen met haar vriendinnetje komt ze weer 250 zakjes brengen voor een nieuwe schooltas. Echt zó leuk vind ik dat!... Lachend zwaai ik haar uit met haar nieuwe rugtas om de schouders en ze zwaait stralend met de folder terug...